



ม ห า น ร ก ๑ ขุ ม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔
ประการนี้ เหมือนถูกนำมาโยนลงในนรก ธรรม ๔ ประการ คือ
บุคคลผู้มีกายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริต และเป็นมิจฉาทิฎฐิ
ผู้ที่ประพฤดิธรรม ๔ ประการนี้เหมือนถูกโยนลงในนรก

ธรรมดาของชีวิตมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้มีบุญที่ได้สั่งสมไว้อย่างดีแล้ว เพราะการตายเป็นเพียงการเปลี่ยนภาพเปลี่ยนภูมิใหม่เท่านั้นเอง ผู้เป็นบัณฑิตเห็นว่าการเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เลวร้ายอย่างที่คนส่วนใหญ่มักจะทุกข์ชอกช้ำใจ เมื่อมีญาติอันเป็นที่รักจากไป การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายใน เป็นการเพิ่มความมั่นใจในการเดินทางไปสู่สัมปรายภพ เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันอบอุ่นและปลอดภัยที่จะนำไปสู่สุคติ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ทิฏฐิสูตร ว่า

“จตุหิ ภิกขเว ธมฺเมหิ สมณฺนาคโต ยถาภตํ นิภฺขิตฺโต
 เอวํ นิรเย กตเมหิ จตุหิ กายทฺจุจฺริเตน วจฺิทฺจุจฺริเตน
 มโนทฺจุจฺริเตน มิจฺฉาทิฏฺฐิยา อิมเอหิ โข ภิกขเว จตุหิ
 ธมฺเมหิ สมณฺนาคโต ยถาภตํ นิภฺขิตฺโต เอวํ นิรเย

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการนี้ เหมือนถูกนำมาโยนลงในนรก ธรรม ๔ ประการคือ บุคคลผู้มีกายทุจริต วาจาทุจริต มโนทุจริต และเป็นมิจฉาทิฏฐิ ผู้ที่ประพฤติธรรม ๔ ประการนี้เหมือนถูกโยนลงในนรก”



มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
คณะสังคมศาสตร์
ภาควิชาศาสนาและศาสนวิทยา

๘๕

*นรกเป็นอบายภูมิที่รองรับผู้มีบาปในตัวมาก เป็นดินแดนสำหรับคนบาป เมื่อละโลกไปแล้วจะต้องไปทนทุกข์ทรมานเสวยวิบากกรรมที่ตัวเองทำไว้ นรกที่อยู่ลึกที่สุด คือ อเวจีมหานรก ไหลขึ้นมาเรื่อยๆ ตั้งแต่ มหาตাপนรก ตापนรก มหาโรรुวนรก โรรुวนรก ลังฆาฏนรก กาฬสุตตนรก ลัญชีวนรก แต่ละขุมนี้ใหญ่มาก เป็นภพๆ หนึ่งที่ยกขังสัตว์นรกไว้เหมือนเป็นเมืองนรก แต่เขาเรียกว่า ขุมนรก แล้วยังมีนรกขุมย่อยๆ อีกมากมาย ขุมเล็กเรียกว่า อุสสทนรก จะอยู่ล้อมรอบขุมใหญ่ๆ ทั้ง ๘ ล้อมรอบขุมละ ๔ ทิศ ทิศละ ๔ ขุม รวมแล้วก็เป็น ๑๒๘ ขุม ขุมเล็กเป็นบริวารของขุมใหญ่ เหมือนดาวล้อมเดือน จะมีดาวดวงเล็กๆ เป็นบริวารของดาวดวงใหญ่ออย่างนั้นแหละ

นรกขุมย่อยๆ ที่เรียกว่ายมโลกนั้น เป็นที่รองรับผู้ทำบาปในระดับบาปไม่มากพอที่จะไปตกในอุสสทนรกหรือมหานรกทั้ง ๘ ขุม ยมโลกนรกนี้จะล้อมรอบมหานรกทั้ง ๘ เอาไว้อีกชั้นหนึ่งอยู่ห่างออกไปทั้งซ้าย ขวา หน้า หลัง ทิศละ ๑๐ ขุม รวมแล้วเป็น ๓๒๐ ขุม เมื่อรวมมหานรก ๘ ขุม อุสสทนรก ๑๒๘ ขุม และยมโลกนรกอีก ๓๒๐ ขุม ก็เป็น ๔๕๖ ขุม

นรก ๔๕๖ ขุมนี้ เรียกว่า นิรยภูมิ เป็นหนึ่งในอบายภูมิ ทั้ง ๔ เป็นกามภพชั้นต่ำ คือภูมิที่ปราศจากความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต มีแต่ไฟลุกท่วมตัว การตกไปในอบายภูมิ จึงเป็นดินแดนที่หาความเจริญไม่ได้ ถ้าหากเราประมาทพลาดพลั้ง แล้วพลัดไปเกิดในนิรยภูมิ ก็ต้องรับกรรมและทนทุกข์ทรมานอยู่เป็นเวลานาน ตามแต่กรรมที่ทำเอาไว้ ท่านถึงกล่าวว่า อปาเยสุ หิกมมเมว ปมาณํ อกุศลกรรมที่ทำเอาไว้เป็นเครื่องวัดอายุของสัตว์ในอบายภูมิ

ลักษณะการถูกทรมานของนรกแต่ละขุม ก็มีลักษณะแตกต่างกันไป ตามแต่กรรมชั่วที่เคยทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ ตั้งแต่ขุมที่ ๑ **สัตถุชีวมหานรก** คือนรกที่ไม่มีวันตาย สัตว์นรกจะถูกนายนิรยบาลเอาดาบนรกฟาดฟันกายให้ขาดเป็นท่อนๆ บางทีก็เอามีดเอาขวานมาถาก ฉือนเนื้อทีละน้อยๆ จนสิ้นใจตาย ทันใดนั้นเองก็มีลมกรรมพัดโชยมาถูกต้องกาย ให้กลับฟื้นขึ้นมาเป็นสัตว์นรกเหมือนเดิมอีก นายนิรยบาลเห็นดังนั้น ก็จะลงโทษให้ได้รับความเจ็บปวดจนกระทั่งถึงตายอีก รับกรรมอยู่อย่างนี้นานถึง ๕๐๐ ปีนรก

ขุมที่ ๒ ชื่อ**กาฬสุตตนรก** เป็นนรกดำยด่ำ นายนิรยบาลจะเอาเส้นด้ายดำมาตีเป็นเส้นตามร่างกายของสัตว์นรก ที่จับให้นอนบนแผ่นเหล็กแดงที่ร้อนระอุ แล้วเอาเลื่อยมาเลื่อย เอา



สมาพันธ์พุทธ

๘๓

ขวานมาผ่า หรือเอามีดมาตัดตามเส้นที่ตีเอาไว้ แม้จะฉีกทรวง-
ทรวงอย่างไรก็ไม่หลุด ยิ่งฉีกยิ่งรัดแน่นเข้าไปอีก ลัตวันรกรจะ
ถูกเลื่อยตัดร่างกายจนตาย แล้วก็กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ ทรมาณอยู่
อย่างนี้ จนกว่าลัตวันรกรจะหมดกรรม ซึ่งต้องใช้เวลานานถึง
๑,๐๐๐ ปีนรก

มหานรกขุมที่ ๓ ชื่อ**สังฆาฏนรก** หมายถึงนรกที่ถูก
ภูเขาสถาปนิตขยี้ร่างกายให้ได้รับทุกขเวทนาอยู่ตลอดเวลา
ลัตวันรกรขุมนี้มีรูปร่างหน้าตาประหลาด บางตนมีหน้าเป็นวัวแต่
ตัวเป็นมนุษย์ หรือหน้าเป็นมนุษย์แต่ตัวเป็นช้าง เป็นเสือ
ลัตวันรกรจะถูกนายนิรยบาลเอาโซ่เหล็กร้อยรัดคอเอาไว้
ผูกกระชากลากมาลากไป แล้วเอาค้อนเหล็กทุบกระหน่ำลงบน
ศีรษะ ร่างกายก็ป่นปี้จนกระดูกแหลกละเอียด พอตายแล้วก็มี
ลมกรรมพัดมาให้ฟื้นคืนชีพอีก ต้องใช้กรรมอย่างนี้นานถึง
๒,๐๐๐ ปีนรก ที่เป็นเช่นนี้เพราะเมื่อเป็นมนุษย์ ไร้ความเมตตา
กรุณาต่อสัตว์ ชอบทำการทารุณเบียดเบียนผู้อื่น

นรกขุมที่ ๔ คือ**โรรูนรก** ที่ได้ชื่ออย่างนี้เพราะเต็มไปด้วย
เสียงร้องระงมครวญครางอย่างน่าเวทนา ศีรษะ มือ เท้า
ของลัตวันรกร จมลงไปในดอกบัวเหล็ก นอนคว่ำหน้า เปลวไฟก็
เผาไหม้ดอกบัวเหล็กพร้อมกับลัตวันรกร จะตายก็ไม่ตาย ต้องทน
ทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นจนหมด ๔,๐๐๐ ปีนรก เพราะในอดีต

ชอบนำสัตว์มาทรมาน หรือเคยเป็นตุลาการผู้พิพากษาที่ตัดสินคดีความโดยขาดความยุติธรรม หรือเป็นเพราะไปลักขโมยสมบัติของพระศาสนา

ขุมที่ ๕ คือ **มหาโรรูนรก** คล้ายๆ กับนรกขุมที่ ๔ แต่มีเสียงร้องครวญครางมากกว่า ได้รับทุกข์ทรมานมากกว่า สัตว์ในขุมนี้ต้องเข้าไปยืนในดอกบัวเหล็กที่คมกริบ มีหน้าซำยังร้อนแรงด้วยไฟนรกอีกด้วย เผาไหม้สัตว์ตั้งแต่เท้าจนถึงศีรษะ เปลวไฟเข้าไปในทวารทั้ง ๙ จะตายก็ไม่ตาย ได้รับทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นนานถึง ๘,๐๐๐ ปีนรก เพราะกรรมในอดีตได้ตัดศีรษะสัตว์และมนุษย์เอาไว้มาก ทำโจรกรรมด้วยความอาฆาตพยาบาท ปล้นสมบัติในพระศาสนา ปล้นทรัพย์สินของผู้มีพระคุณพ่อแม่ครูบาอาจารย์และผู้ทรงศีลทั้งหลาย

ขุมที่ ๖ คือ **ตาปนรก** สัตว์นรกจะได้รับความแฉะร้อนอย่างน่าเวทนา เพราะถูกหลาวเหล็กที่ร้อนโชติช่วงด้วยเปลวไฟเสียบแทงสัตว์ทั้งหลายไว้ และยังมีสุนัขนรกตัวใหญ่เท่าช้างสาร รุมทิ้งจนเหลือแต่กระดูก ชดใช้กรรมอยู่อย่างนี้ถึง ๑๖,๐๐๐ ปีนรก

ขุมที่ ๗ คือ **มหาตาปนรก** เป็นขุมที่สัตว์นรกได้รับความแฉะร้อนเหลือประมาณ ด้วยการถูกบังคับให้ขึ้นไปบนภูเขาเหล็กที่ร้อนลุกเป็นไฟ แล้วถูกลมกรดที่ร้อนแรงพัดกระหน่ำสัตว์ให้



มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
คณะสังคมศาสตร์
ภาควิชาศาสนา

๘๕

ตกลงมาข้างล่าง ซึ่งมีขวากหนามเหล็กที่ร้อนแดงด้วยไฟนรก ปีกเรียงรายอยู่ เสียบทะลุร่างกาย ดูแล้วน่าหวาดเสียวสยดสยอง ต้องทนทรมานอย่างนี้ถึงครึ่งอัตรากัป การนับเวลาจากที่มนุษย์ อายุยืนเป็นอสงไขยแล้วถอยลงเหลืออายุ ๑๐ ปี แล้วกลับอายุ ยืนขึ้นไปถึงอสงไขยนั้นนับเป็นเวลาเป็น ๑ อัตรากัป ฉะนั้น ครึ่งอัตรากัป ก็ถือว่ายาวนานมากทีเดียว

ขุมสุดท้าย คือ**อเวจีมหานรก** เป็นนรกที่ลัทธิถูกทรมาน โดยไม่มีการหยุดพักเลย อยู่ลึกที่สุดและเสวยวิบากกรรม ยาวนานที่สุดถึง ๑ อัตรากัป กรรมที่ทำให้เกิดในขุมนี้ เพราะทำ อนันตริยกรรมเอาไว้ ตั้งแต่ฆ่าบิดามารดา ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนห้อพระโลหิต และทำลายสงฆ์ ให้แตกกัน

นอกจากนี้ยังมี **โลกันตนรก** สำหรับผู้ที่ทำกรรมชั่วมาก เป็นพิเศษ เช่นเป็นนิยตมิจฉาติฏฐิ นรกขุมนี้จะอยู่เลย ๓ เท่า ของภพ ๓ จากปากจักรวาล ตรงนั้นจะมีความมืดมนอนธการ ไม่มีแสงเดือนแสงดาวให้เห็น มีดสนิทและเย็นยะเยือก โลกันตนรก คือนรกที่อยู่สุดโลกสุดจักรวาล จะเห็นแสงสว่างก็ต่อเมื่อมี พระพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติขึ้นในโลก แสงสว่างแห่งพุทธธรรมจะ โชติช่วงไปทั่วหมื่นโลกธาตุ ส่องสว่างไปถึงโลกันตนรก

ขุมนรกร้อนที่สุดไม่มีที่ไหนเกินอเวจีมหานรก แต่ถ้าเย็นที่สุดก็คือโลกันตนรก ซึ่งสัตว์นรกในขุมนี้มีรูปร่างใหญ่โตมาก เล็บมือเล็บเท้ายาวเพื่อยต้องใช้เล็บมือเท้าเกาะอยู่ที่ขอบจักรวาล ห้อยโหนตัวไปมาเหมือนค่างคาวห้อยหัวอยู่ตามกิ่งไม้ ห้อยโหนไปก็บ่นเพ้อรำพึงรำพันกับตัวเองว่า “ทำไมเราถึงมาทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี้คนเดียวหนอ” เพราะมีตสนิทจนไม่เห็นสัตว์นรกที่อยู่ใกล้ๆ แม้คว่ำไปถูกมือเพื่อนซึ่งเป็นสัตว์นรกด้วยกัน ก็สำคัญผิดว่าเป็นอาหาร ต่างคนต่างกัดกินเลือดกินเนื้อกัน จนพลัดตกลงไปข้างล่างที่เป็นทะเลน้ำกรด ร่างกายสัตว์นรกจะถูกน้ำกรดกัดจนเปื่อยแหลกเหลวไปทันที

เมื่อสัตว์นรกดังกล่าวสิ้นใจตายก็กลับมาเกิดเป็นสัตว์นรกอีก ต่างรีบตะเกียกตะกายปีนป่ายขึ้นไปเกาะขอบจักรวาลตามเดิมทนทรมานอยู่อย่างนี้ จนกว่าจะครบช่วงหนึ่งพุทธันดรที่เป็นเช่นนี้เพราะทำกรรมบาปหยาบช้า มีความเห็นผิดออกตัญญูต่อบิดามารดา เป็นผู้มืดบอดใจมืดบอด ใครทำคุณด้วยก็มองไม่เห็น แถมยังทำร้ายผู้ทรงศีล ด้วยอำนาจกรรมนี้ ทำให้ต้องมาอยู่ในสถานที่อันมืดมิดในโลกันตนรกนี้

คงจบเรื่องมหานรก ดินแดนสำหรับคนบาปเอาไว้เพียงเท่านี้ก่อน สิ่งที่น่าศึกษาที่ละเอียดลึกซึ้งกว่านี้ยังมีอีกมาก ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้มากๆ ถ้าเข้าถึงวิชาธรรมกายเมื่อไร ก็



มหาวิทยาลัยราชภัฏ

๕๑

เข้าใจเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด ตอนนี้อะไรก็ศึกษาจากภาคปริยัติแล้ว ก็ให้ศึกษาภาคปฏิบัติให้แจ่มแจ้ง ต้องรู้เองเห็นเองจึงจะทำให้เรามีกำลังใจในการทำความดีมากยิ่งขึ้น คาถาสำหรับการเข้าถึงธรรม หลวงพ่อก็ให้ไว้แล้วว่า “ตั้งแต่ววันนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะไม่ชี้แจงนั่งธรรมะอีกแล้ว” ถ้าทำให้ได้อย่างที่ท่องและทำให้ถูกวิธี รับรองว่าต้องเข้าถึงธรรมกายกันหมดทุกคน







ทุกข์ในอเวจีมหานรก

ความดี คนดีทำได้ง่าย แต่คนชั่วทำได้ยาก
ความชั่ว คนชั่วทำได้ง่าย
แต่คนดีทำได้ยาก

เวลาในโลกนี้แสนสั้น แต่เวลาหลังจากที่ละโลกนี้ไปแล้ว ยาวนานมาก นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายท่านมองเห็นภัยในสังสารวัฏ เห็นทุกข์เห็นโทษในอบายภูมิ และมองเห็นสุขในสุคติภูมิ จึงละชั่วทั้งทางกาย วาจา และใจ หมั่นสั่งสมบุญกุศลอย่างเต็มที่ ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้ชีวิตที่อยู่ในโลกมีคุณค่า และให้ชีวิตในสัมปรายภพมีความปลอดภัย มีความสุขสดใดยิ่งๆ ขึ้นไป เราทั้งหลายก็ควรดำเนินตามปฏิปทาของบัณฑิตผู้รู้เหล่านั้น ชีวิตเราจะได้ไม่ผิดพลาด เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัด ดังนั้นต้องรีบสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ ทำสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเองและชาวโลก ให้สมกับที่เป็นยอดนักสร้างบารมีที่เกิดมาทำประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้แก่มวลมนุษยชาติ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“สุกรํ สาธุณา สาธุ สาธุ ปาเปน ทุกฺกรํ
ปาปํ ปาเปน สุกรํ ปาปมริเยหิ ทุกฺกรํ

ความดี คนดีทำได้ง่าย แต่คนชั่วทำได้ยาก ความชั่ว
คนชั่วทำได้ง่าย แต่คนดีทำได้ยาก”

ในโลกนี้ไม่มีใครสมบูรณ์พร้อม มีทั้งคนดีและคนไม่ดี อาศัยอยู่ บางครั้งตัวเราเองก็เป็นคนดี คิดดี พูดดี แต่บางทีก็ไม่ค่อยจะดี ขุ่นมัว ขัดเคือง โกรธคนนั้นโกรธคนนี้ ยังมีทั้งดี

และไม่ดีสลับกัน ถ้าช่วงไหนกุศลธรรมเข้ามาในจิตใจ เราก็
อยากจะทำแต่ความดี เมื่อทำความดีไว้มากๆ ความดีนั้นจะส่งผล
ให้เจริญรุ่งเรือง ให้พร้อมด้วยมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ
หรือกระทั่งนิพพานสมบัติ จะได้ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิด
กันอีกต่อไป แต่ถ้าช่วงไหนอกุศลธรรมเข้ามาในจิตใจ ก็
จะบังคับให้สร้างกรรม กรรมนั้นก็จะส่งผลเป็นวิบากอันเผ็ดร้อน
ทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสในอบายภูมิ ทุกคติ วินิบาต นรก

ดังเช่นพระเทวทัตเป็นตัวอย่าง ท่านเป็นบุคคลประเภท
ทำความชั่วได้ง่าย แต่ทำความดีได้ยาก จึงได้ทำกรรมหนัก
หลายอย่าง แม้ว่าท่านจะบวชเป็นพระ แต่ด้วยความคิดจะเป็น
ใหญ่ปกครองสงฆ์แทนพระพุทธองค์ จึงได้ทำสังฆเภท ทำสงฆ์
ให้แตกแยกกัน เมื่อละโลกไปแล้วจึงต้องไปเกิดในอบายภูมิ
ตกนรกอเวจีอยู่นานถึง ๑ อันตรกัป

*เรื่องพระเทวทัตเราได้ยินกันบ่อยๆ ว่าเป็นคู่ปรับของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่สมัยสร้างบารมีกันมา เจอกันที่ไร
พระเทวทัต เป็นต้องหาเรื่องประทุษร้ายพระบรมโพธิสัตว์ทุกที
เพราะได้จองเวรกับพระพุทธองค์ ทั้งๆ ที่พระองค์ก็ไม่เคยคิดร้าย

ให้โทษใคร แต่พระเทวทัตก็ผูกพยาบาทจองเวรเรื่อยมา แม้ภพชาติสุดท้ายท่านก็ยังชักชวนพระเจ้าอชาตศัตรูให้ทำปิฎุมธา คือฆ่าพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นพระราชบิดาของพระองค์เองและว่าจ้างนายขมังธนูหลายคนให้ไปลอบปลงพระชนม์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไม่สำเร็จ ถึงกระนั้นพระเทวทัตไม่ละความพยายาม

วันหนึ่ง พระเทวทัตขึ้นไปบนยอดเขา แล้วกลิ้งก้อนหินลงมาหมายจะให้ทับพระบรมศาสดา เศษหินได้กระเด็นมาถูกพระพุทธรองค์จนเกิดห้อพระโลหิตที่เรียกว่า โลหิตุปบาท ซึ่งถือว่าเป็นกรรมหนักทีเดียว โทษของท่านปรากฏชัดเจนมากขึ้นตอนที่ปล่อยช้างนาฬาคีรีให้วิ่งเข้าไปห่มพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่ด้วยกระแสแห่งเมตตาคิตของพระองค์ ทำให้ช้างหายตกมัน และหมอบลงต่อหน้าพระพุทธรองค์

มหาชนได้เห็นเหตุการณ์นั้น ต่างรู้ว่าพระเทวทัตเป็นต้นเหตุของการคิดปลงพระชนม์ จึงไม่ยอมใส่บาตรพระเทวทัต เมื่อพระเทวทัตเสื่อมจากลาภสักการะ จึงจำเป็นต้องเลี้ยงชีพด้วยการหลอกลวง ท่านได้ไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ทูลขอให้คณะสงฆ์ปฏิบัติตามเงื่อนไข ๕ ประการว่า ภิกษุสงฆ์ควรอยู่ป่าตลอดชีวิต ควรเที่ยวบิณฑบาตตลอดชีวิต ควรถือผ้าบังสุกุลตลอดชีวิต ควรอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ไม่ควรอยู่ในที่มุงบัง อีกทั้งภิกษุสงฆ์ไม่ควรฉันปลาและเนื้อตลอดชีวิต ถ้าภิกษุใดฉันปลา



๕๗

และเนื้อ จะต้องได้รับโทษ

ข้อเสนอของพระเทวทัตในครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ทรงเห็นด้วย เพราะพระองค์เห็นว่าข้อปฏิบัติทั้ง ๕ ประการ เป็นการแสดงความโอ้อวด ถ้าบัญญัติขึ้นมาก็จะทำให้ภิกษุสงฆ์ลำบาก ใครจะทำหรือไม่ทำก็ได้ พระองค์ไม่บังคับ พระเทวทัตได้โอกาส จึงประกาศให้พระที่บวชใหม่เห็นว่า ตัวเองเคร่งครัดในพระธรรมวินัย พระที่บวชใหม่ ๕๐๐ รูปหลงเชื่อ จึงตามพระเทวทัตไปอยู่ที่คยาสีละ แต่หลังจากนั้นไม่นาน พระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะได้ไปเทศน์โปรดจนบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป แล้วพากลับมาเฝ้าพระลัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเหตุให้พระเทวทัตเลื่อมทั้งลาก ทั้งบริวาร เกิดความทุกข์ใจหนัก ถึงขนาดอาเจียนเป็นโลหิต

เมื่อเจ็บป่วยหนักใกล้ตาย พระเทวทัตเริ่มนึกถึงโทษของตัวเองว่า ที่ผ่านมามีเหตุเป็นต้นเหตุในเรื่องไม่ดีมาตลอด จึงคิดอยากจะขอขมาลาโทษต่อพระพุทธองค์ ท่านได้ขอร้องให้ภิกษุช่วยหามเตียงท่านไปเฝ้าพระบรมศาสดา แต่เนื่องจากทำกรรมหนักเกินไป พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพยากรณ์ว่า พระเทวทัตจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นพระองค์อีกต่อไป พอลูกศิษย์ของท่านวางเตียงลงบนพื้นดินที่ฝั่งสระโบกขรณีใกล้วัดพระเชตุวัน ทันทีที่เฝ้าทำลัมผัสพื้นดิน แผ่นดินก็แยกออกเป็นช่อง ดูดเอาร่างของ

พระเทวทัตลงไปในอเวจีมหานรกทันที

ในพระไตรปิฎกบันทึกไว้ชัดเจนว่า เมื่อพระเทวทัตถูกแผ่นดินสูบลงไปแล้ว ท่านถูกไฟนรกเผาไหม้อยู่ตลอดเวลา ร่างกายของท่านสูงประมาณ ๑๐๐ โยชน์ อเวจีมหานรกสูงประมาณ ๓๐๐ โยชน์ ศีรษะของท่านสอดเข้าไปในแผ่นเหล็กจนถึงหู เท้าทั้งสอง จมลงไปในแผ่นเหล็กจนถึงข้อเท้า ยึดหัวยึดเท้าตรึงแน่นทีเดียว แล้วหลาวเหล็กอันร้อนแรงขนาดเท่าลำตาล ก็พุ่งออกมาจากผนังด้านหลัง แทะเข้ากลางหลังทะลุหน้าอก ปักฝ่าผนังด้านหน้า หลาวเหล็กอีกอันหนึ่งก็พุ่งออกมาจากผนังด้านข้าง แทะสี่ข้างเบี่ยงขวาทะลุออกเบี่ยงซ้าย ทะลุเข้าไปในฝ่าผนังอีกด้านหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีหลาวเหล็กพุ่งออกมาจากด้านบน แทะกระหม่อมทะลุออกทางเบื่องล่าง ปักลงสู่แผ่นดินเหล็กทนทุกข์ทรมานไม่ได้หยุดพักเลยแม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียว ทนอยู่อย่างนั้นแหละ ที่ทนอยู่ได้ก็เพราะวิบากกรรมมาบดบัง

คำว่า **อเวจีมหานรก** คือนรกที่ปราศจากคลื่น เวลาที่เราเห็นคลื่นลมในท้องทะเล ยังเป็นเพียงระลอก มีสูงมีต่ำ มีน้ำขึ้นน้ำลง แต่การเสวยทุกข์ในอเวจีมหานรก ทุกข์หนัก สม่่าเสมอ คงที่ไม่มีกระเพื่อมเลย ท่านถึงเรียกว่าเป็นนรกที่ปราศจากคลื่น มีทุกข์เป็นอนันต์



๕๕

เพราะฉะนั้น อย่าได้ดูเบาในบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย เพราะอายุของมหานรกในแต่ละขุมยาวนานเหลือเกิน นานกว่า เวลาในโลกมนุษย์มากมายหลายเท่า อย่างในมหานรกขุมใหญ่ ทั้ง ๘ ขุม มีกำหนดอายุที่แตกต่างกันมาก ตั้งแต่ขุมที่ ๑ คือ สัญชีวนรก สัตว์นรกจะมีอายุประมาณ ๕๐๐ ปี เมื่อเทียบกับปี ของมนุษย์แล้ว ๑ วัน ในสัญชีวนรกเท่ากับ ๙ ล้านปีมนุษย์ ดังนั้น ๕๐๐ ปี จึงเท่ากับ ๑,๖๒๐,๐๐๐ ล้านปีของมนุษย์

มหานรกขุมที่ ๒ คือ กาฬสฤตตนรก สัตว์นรกจะมีอายุ ๑,๐๐๐ ปีนรก ๑ วันของนรกขุมนี้ เท่ากับ ๓๖ ล้านปีของมนุษย์ ฉะนั้น ๑,๐๐๐ ปีนรก จึงเป็นเวลา ๑๒,๙๖๐,๐๐๐ ล้านปีมนุษย์ ขุมที่ ๓ คือ ลังฆาฏนรก ต้องรับทุกข์เป็นร้อยล้านปีทีเดียว ขุมที่ ๔ คือ โรรูนรกก็มากขึ้นไปอีกเป็น ๘๐๐ กว่าล้านปี ขุมที่ ๕ คือ มหาโรรูนรก ต้องรับกรรมนานถึงหกพันกว่าล้านปี ขุมที่ ๖ คือ ตาปนนรก สัตว์นรกจะถูกนายนิรยบาลจับตรึงไว้กับหลาวเหล็ก ที่ลุกโพล่งไปด้วยไฟนรก ต้องทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นนานถึง ห้าหมื่นกว่าล้านปี ส่วนขุมที่ ๗ มหาตาปนนรก ต้องรับกรรม อยู่ที่นั่นนานถึงครึ่งอันตรกัปของมนุษย์

ระยะเวลาอันตรกัปคือ ตั้งแต่ในสมัยต้นกัปที่มนุษย์ มีอายุยืนถึงอสงไขยปี ต่อมาอายุของมนุษย์ค่อยๆ ลดลง จนกระทั่งเหลือ ๑๐ ปี แล้วค่อยเพิ่มขึ้นไปอีกจนถึงอสงไขยปี

เหมือนเดิม ระยะเวลา นับแต่กัปไซลงจนถึงช่วงที่กัปไซขึ้น เรียกว่าเป็น ๑ อัตรกัป ส่วนขุมที่ ๘ เป็นขุมสุดท้ายที่อยู่ลึกที่สุด คือ อเวจีมหานรก ขุมนี้มีอายุเทียบกับ ๑ อัตรกัปของมนุษย์ ซึ่งยาวนานมากทีเดียว

เรื่องราวเกี่ยวกับนรกสวรรค์ เป็นเรื่องที่น่าศึกษา และเป็นเรื่องจริงที่ผู้รู้ท่านรู้ท่านเห็นกัน แต่อยู่เหนือขีดความสามารถของบรรดานักวิทยาศาสตร์ทั่วไปที่จะวิเคราะห์หาเหตุผลได้ สามารถพิสูจน์ได้ด้วยใจที่หยุดนิ่งเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าอยากรู้ว่านรกสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ตั้งใจฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านบอกว่า อาศัยธรรมกายไปตรวจดูได้ ลัตว์นรกมีกี่ขุม เปเรตก็ตระกูลตรวจดูได้หมด จับมือถือแขนกันได้ พุดคุยกันได้ ไปถามถึงบุพกรรมที่ทำไว้ก็ได้ ดังนั้นเมื่อเราอยากจะหายสงสัยในเรื่องเหล่านี้ อยากรู้ปัญญารู้แจ้ง ก็ให้หมั่นทำใจหยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้กันทุกๆ คน

